

březen

ZNAMENÍ SPÁSY

Postní doba, do níž letos vstupujeme Popeleční středou 5. března 2014, je naší další životní šancí v přípravě na největší svátky církevního roku, které budou tentokrát dost pozdě, až 20. dubna, protože první jarní úplňk před touto velikonoční nedělí je v úterý Svatého týdne 15. dubna.

Proč jsou velikonoční svátky pro nás nejdůležitější, vyplývá z jejich obsahu. Kristus Pán zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu. Získal pro nás ten nejpotřebnější dar. Zachránil nám život nejen pro tento pomíjivý svět, ale pro celou věčnost. Jako nutnou podmínku k této záchraně pro nás získal smíření s Bohem – vysvobození z hříchu.

Svou vírou svědčíme o skutečnosti, že v nikom jiném než v Kristu není spása. Nespasí nás ani Buddha, ani Mohamed, ani jakýkoliv jiný představitel či zakladatel určitého náboženství nebo lidskou fantazií vytvoření bohové. Jediný a pravý Bůh, který se stal člověkem a prostřednictvím lidské přirozenosti přinesl oběť na dřevě kříže, je naším Spasitelem. Stal se Obětující a Obětí zároveň a jenom tato Oběť má spásonosnou sílu. Proto nelze souhlasit s teorií tzv. multikulturalismu, podle níž jsou si všechny kultury a náboženství rovny a nelze některé z nich považovat za lepší než ostatní. Kdyby se toto pojetí vzalo v plné důslednosti, pak by nebylo možné cokoli namítat např. proti upalování vdov v Indii, lidským obětem u Aztéků či různým formám kanibalismu u některých divokých kmenů. Znamenalo by to i naprosté vyloučení křesťanských misí. Jestliže totiž nemáme něco lepšího, co bychom těm druhým mohli dát, pak je nechme na pokoji v jejich kultuře a náboženství.

Zároveň vyznáváme, že „mimo církve není spásy“, jak to napsal vzácný biskup a mučedník z 3. století sv. Cyprián. Jeho učení bylo založeno na jistých předpokladech, které sdíleli i pisatelé novozákonních knih. Předpokládali, že člověk může být spasen, když se stane Ježíšovým následovníkem, a že Ježíšovi následovníci jsou údy jeho těla, církve. Předpokládali rovněž, že členové církve budou respektovat a poslouchat své představené, protože Ježíš Kristus jim svěřil autoritu vést Boží lid.

Toto vše prvotním křesťanům připadalo samozřejmé. Mimo církve nebylo spásy, protože pouze v církvi měl člověk přístup k prostředkům, díky nimž se mohl dostat do kontaktu s Ježíšem, a tudíž být spasen.

Proto katolíci věří, že církve je důležitým prostředkem spásy. Ježíš sám to naznačil, když řekl Petrovi, že „ji brány pekla nepřemohou“ (Mt 16,18).

To však neznamená, že katolíci věří, že člověk musí náležet ke katolické církvi, aby mohl být spasen. Roku 1949 římskokatolická církev rázně odmítla názor připisovaný P. Leonardu Feeneyovi

z Bostonu, že spasení mohou být pouze katolíci. (P. Feeney později vyjasnil své stanovisko a bylo zjištěno, že se od katolického učení neodchýlil.)

Vyznavači jiných nekřesťanských náboženství nebo různí agnostikové a ateisté, mohou nevěřit v Krista a jeho evangelium bez vlastní viny. V tomto pozemském životě jsou zatím na cestě k němu. Mohou zatím hledat pravdu a konat dobro. Pokud však budou spaseni, neuskuteční se jejich spása bez Krista a bez církve, kterou Kristus ustanovil jako znamení i prostřednici spásy, protože On v ní zůstává a působí spásu. Ve vítězné nebeské církvi jsou jen Kristem spasení bývalí ateisté, agnostici a vyznavači jiných náboženství. Jejich dřívější mylné přesvědčení skončilo a bylo nahrazeno Pravdou v Kristu.

Sv. Augustin ve spise O obci Boží napsal, že někteří lidé, kteří skutečně milují Boha, budou spaseni, i když formálně zatím nejsou členy (katolické) církve. Na druhou stranu Augustin varoval své bližní křesťany, že někteří pokřtění členové církve nebudou spaseni, pokud nemilují Boha a nežijí v milosrdné lásce. Příslušnost k církvi může být pro člověka skvělou pomocí k získání spásy, ale rozhodně se nejedná o automatickou „jízdenku do nebe“.

Oficiální učení katolické církve je velmi podobné Augustinovu. Poté, co se Druhý vatikánský koncil vyjádřil, co znamená být v „plném společenství“ s církví, vyhlásil:

Kdo však nevytrvá v lásce, nedosáhne spásy, i kdyby byl začleněn do církve; zůstane sice v církvi „tělem“, ale ne „srdcem“. „Úplně jasné je, že úsloví, „V církvi uvnitř a zevnitř“ se musí chápat: „V srdci, ne v těle.“ At' si však jsou všichni synové církve vědomi, že své vynikající postavení nemají připisovat svým zásluhám, nýbrž zvláštní milosti Kristově; jestliže jí nebude odpovídat jejich myšlení, slova a jednání, nejen že nebudou spaseni, ale budou souzeni přísněji (LG 14).

Toto je vážné varování „nominálním katolíkům“. Jen proto, že jsou katolíky, neujdou v poslední den přísnému Božímu soudu. (srv. A.Schreck: Katolíci, Návrat domů 2013. s. 31-32)

Tyto myšlenky mají pro nás velmi praktický dosah. Mohou nás vytrhnout z určitého sebeklamu, z různých projevů laxního pojetí naší víry k horlivějšímu nasazení pro duchovní život. Ten spočívá v dobrých vztazích k Bohu, k lidem a k sobě samým. Nemáme být falešní a prázdní, ale opravdoví a na lásku a ostatní ctnosti vnitřně bohatí křesťané. Postní doba je zvláštní příležitostí k tomuto zdokonalení. Častější účast na mši svaté, důkladnější prožití svátosti smíření, modlitba Křížové cesty, častější ponoření do Božího slova četbou Písma, skutky milosrdné lásky k bližnímu a další prostředky duchovního života k tomu mohou velmi účinně přispět.

Postní doba a velikonoční svátky jsou nejvýmluvnějším znamením spásy. Mají však být zároveň i dalším účinným úsekem cesty k naší osobní spáse.

P.L.

Pravá podstata postu není ve zdrženlivosti od pokrmů, ale od hříchu. Kdo se postí jedině od jídla, ten půst snižuje, zneuctívá. Postíš se? Ukaž to skutkem! Jak, ptáš se? Takto: vidíš-li chudého, slituj se nad ním, vidíš-li svého nepřítele, smiř se s ním, vidíš-li, že tvůj přítel jedná šlechetně, nezávid' mu, vidíš-li krásnou ženu, nevšímej si jí. At' se postí nejen ústa, ale i oko, noha, ruka a všechny naše údy. At' se postí naše ruka od nespravedlivého majetku, at' se postí naše noha od chůze za nedovolenými věcmi, at' se postí naše oko od všetečných pohledů, at' se postí naše ucho od pomluv a nactiutrhání, at' se postí naše ústa od kluzkých slov a tupení. Jaký můžeme mít užitek z toho když se sice zdržujeme masa, ptáků a ryb, bratry však vraždíme, neboť kdo na cti utrhá, ten dle sv. Pavla vraždí svého bližního.

Sv. Jan Zlatoústý

Liturgický kalendář

březen 2014

1.	sobota	Sobotní památka Panny Marie
2.	NEDĚLE	8. neděle v mezidobí
5.	středa	POPELEČNÍ STŘEDA - den přísného postu
9.	NEDĚLE	1. NEDĚLE POSTNÍ
13.	čtvrtek	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
16.	NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
19.	středa	Slavnost SV. JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE - – doporučený svátek
23.	NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
25.	úterý	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
30.	NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ

Každoroční prožívání postní doby je příhodný čas pro vystoupení na posvátnou horu Velikonoc.

Postní doba totiž svou dvojitou povahou připravuje katechumeny i věřící na slavení velikonočního tajemství. Katechumeni jsou zařazení mezi čekatele křtu, skrutiniemi a katechezí přiváděni k svátostem uvádějícím do křesťanského života; věřící pak se pokáním připravují k obnovení křesťanského poznání horlivějším nasloucháním Božímu slovu a modlitbou.

V době postní je zakázáno zdobit oltář květinami, kromě 4. neděle postní, slavností a svátků.

Oznámení

Katecheze dospělých

Biblické katecheze s výkladem Janova evangelia budou pokračovat v sobotu 1. a 15. března po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Příprava dětí na první sv. přijímání

Od čtvrtka 6. března začne příprava dětí na první sv. zpověď a sv. přijímání. Bude potom pokračovat pravidelně ve čtvrtek od 15.40 hod. v návaznosti na katechezi dětí.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady se koná v pátek 14. března v domečku po večerní mši sv.

Duchovní obnova

Farní duchovní obnova se bude konat v sobotu 29. března od 15. hodin v zimní kapli sv. Václava. Po úvodní promluvě bude příležitost ke svátosti smíření, pobožnost Křížové cesty v kostele sv. Jana Nep. a druhá rekolekční promluva při mši sv. v 17,30 hod. v zimní kapli.

Křížová cesta

Pravidelné pobožnosti Křížové cesty se budou konat vždy v pátek v kostele Nejsvětější Trojice a v sobotu u sv. Jana Nep. od 17.00 hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na březen

Všeobecný: Aby ve všech kulturách byla respektována **práva žen a jejich důstojnost.**

Evangelizační: **Za mladé lidi**, aby mnozí z nich přijali Pánovo pozvání a obětovali svůj vlastní život hlásání evangelia.

Národní: **Za matky v pozeňnaném stavu**, aby se jejich děti mohly narodit a vyrůstat v láskyplných rodinách.

Zápis z farní rady

Byla podána žádost o grant na Min. kultury na opravu západní stěny kostela sv. Jana ve výši cca 410 tis. Korun. Podmínkou je spoluúčast farnosti 10 procentní částkou.

Je třeba opravit zámek branky u sv. Jana Nepomuckého. Bude pozván zámečník.

Je třeba opravit hromosvod u sv. Jana Nepomuckého, který poškodil zloděj. Zároveň bylo zjištěno, že došlo k pokusu o ukradení měděného plechu nad vstupem do sakristie kostela. V současné době byla měď nahrazena titanzinkem, pro zloděje doufejme nedůležitým kovem. Vyčíslení ceny oprav bude teprve provedeno a farníci budou informováni.

Dále byla projednána možnost pronájmu části domečku u Nejsv. Trojice. Bude jednáno s ředitelem Pražských hřbitovů. Podle informací bude potřeba zřídit v domečku WC. O finančních otázkách, spojených se vznikem WC, bude jednáno též se správou hřbitovů. Jsou v zásadě dvě možnosti: 1/ zaplatíme sami a zvýšíme cenu nájmu

2/zřídí na své náklady hřbitovní správa a náklady na WC budou odbydleny formou nižšího nájmu.

Byl projednán plán farního výletu a vycházky.

Byly projednány návrhy na různé formy zateplení kostelů. Po diskusi byly oba návrhy zamítnuty.

1/ z důvodu ceny,

2/ z důvodu, že oba objekty jsou památkově chráněny a souhlas památkářů by vyžadoval nezměrné úsilí s nejistým výsledkem

3/ velikost objektů a s tím spojené úniky tepla z více stran a tyto nabídky řešily pouze jednu část.

Zapsal Vítek Bobysud

Sv. Patrik, biskup – památka 17. března

Svatý Patrik pocházel z provincie Británie (dnešní Anglie), kterou tehdy okupovali Římané. Narodil se kolem r. 385 v Bannaven Taberniae, místa snad na západním pobřeží ostrova. Jeho otec Calpurnius byl funkcionářem místní správy (podle některých pramenů byl i jáhnem) a měl dost velký majetek. Patrik žil bezstarostným životem a nestaral se o studium ani o náboženství.

Když bylo Patrikovi 16 let, odvěkli ho irští piráti a prodali v Irsku do otroctví. Dostal za úkol pást ovce. Při této práci v přírodě a samotě se Patrik vnitřně proměnil. Začal se modlit a konat pokání za dřívější život. Po šesti letech se mu podařilo uprchnout z otroctví a vrátit se domů.

Ale myšlenky na Irsko ho neopustily. Různé mystické zážitky a sen, ve kterém ho Irové volali k sobě, přesvědčily Patrika, že je povolán hlásat evangelium v Irsku. Odešel na evropskou pevninu do Galie a tam studoval v Auxerre (dnešní Francie) pod vedením sv. Germana. V téže době navštívil také mnišské osady na ostrovech v Tyrhénském moři.

Po skončení studia byl Patrik vysvěcen na jáhna. Ale dovolení jít do Irska hned nedostal, protože jeho představení pokládali jeho vzdělání za nedostatečné. Prvním biskupem pro Irsko byl Palladius, vysvěcený r. 431 papežem Celestinem I. Potom byl vysvěcen i Patrik a dostal pověření hlásat evangelium v Irsku. Kdy se tak stalo, není ze starých pramenů zcela jasné, nejpravděpodobněji r. 432.

Patrik působil jako misionář především v severním a severozápadním Irsku, které bylo tehdy rozdělené na mnoho kmenových království. Z doby svého otroctví znal Patrik řeč Irů i jejich způsob života. Dovedl si získat místní vládcy i jejich velmože. Mnoho z nich přijalo křest. Důležité však bylo, že mu všichni dovolili hlásat evangelium a zakládat církevní obce. Nebylo to bez těžkostí a nebezpečí. Jeho protivníky byli keltští pohanští kněží – druidové. Patrik byl ale i dobrý organizátor církevního života. V Irsku nebyla města, kde by mohli sídlit biskupové. Proto Patrik zakládal územní církevní obce, spravované kapitulou organizovanou jako řeholní komunita.

Irská církev tak dostala téměř mnišský charakter. Prvními kněžími byli galští a britští misionáři, ale brzy mělo Irsko dost vlastních duchovních. Mnohé vysvětil sám Patrik.

Podle nejstarší irské tradice byl Patrikovým sídelním místem Armagh v Severním Irsku. Tam je dodnes sídlo irského primasa.

Ke konci života sepsal sv. Patrik spis Confessio (Vyznání), v němž zhodnotil svůj život i misionářskou činnost. Byla to odpověď na různé kritiky. Patrik připouští nedostatek vzdělání i světský život v mládí. Ale zdůrazňuje milost svého obrácení a Božího povolání k apoštolátu. Kromě Confessio napsal ještě spis Epistola.

Zemřel asi roku 461 v Downu, který byl pak pojmenován Downpatrick, a tam je pohřben. Irové ho brzy začali uctívat jako svého apoštola a této úctě zůstali vždycky věrni. Jeho svátek 17. března se poprvé připomíná v životopise sv. Gertrudy z Nivelles v 7.století.

Závěrem ocitujeme jednu větu z Patrikova Vyznání: „Jak se potom stalo, že lidé v Irsku, kteří neznali Boha a v minulosti vždy uctívali falešné bůžky a věci nečisté, stali se lidem Pána a nazývají se dětmi Božími?“

Podle R.Ondruše: Blízki Bohu i ľudom a internetu (santiebeati aj.)

M.P.

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Košířská Cibulačka se opět hlásí !! Jen co se uvaly adventní věnce, vyrobily vánoční ozdoby a snědlo vánoční cukroví, už je tu další akce Cibulačky. V pátek 7. 3. 2014 se bude ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého konat VELKÉ ČTENÍ: od 16 hod. pro děti s následnou výtvarnou dílničkou, pro dospělé se bude číst od 18 hod. Malé občerstvení bude zajištěno. Zprávu podává členka Cibulačky paní Magda Borová. Tajemstvím pro nás zůstává kdo a co bude číst. Přijďme v hojném počtu toto tajemství odhalit!

Pražští biskupové a arcibiskupové

1. pokračování

V minulém díle našeho seriálu o pražských biskupech, jsme se dozvěděli o důležitosti biskupství pro českou státnost, a také něco málo o prvním českém biskupovi. Avšak už druhý pražský biskup byl světec, po svatém Václavu druhý nejvýznamnější patron české země, je také jedním z prvních misionářů a pocházel z rodu, který byl ještě za jeho života celý vyvražděn. O kom je řeč? O nikom jiném než o svatém Vojtěchu, druhém pražském biskupovi.

Svatý Vojtěch se narodil okolo roku 957 na hradě Libici (blízko dnešních Poděbrad). Pocházel z rodu Slavníkovců, což byl po Přemyslovské dynastii druhý nejmocnější rod v Čechách. Od raného dětství byl všeobecně vzděláván kněžími z Libice. Ve studiu pokračuje v Magdeburku (971-980). Po návratu do Čech získává z rukou Magdeburského biskupa Adalberta nižší kněžské svěcení, a stává se pomocníkem pražského biskupa Dětmara. Po Dětmarově smrti je mu udělena císařem Ottou II. ve Veroně investitura a stává se druhým pražským biskupem. Ve svém úřadě se snaží o náboženskou očistu Čech a to velmi razantně (pohanství se v Čechách udrželo až do poloviny 11. Stol.), čímž se však dostává do sporu nejen s českými velmoži ale i se samotným knížetem Boleslavem II., jehož neochota spolupracovat s Vojtěchem byla motivována spíše politicky (Vojtěch byl Slavníkovec). Proto Vojtěch roku 988 odchází se svým bratrem Radimem do Říma, kde naváže velmi úzké přátelství s papežem Janem XV. a vstupuje zde do řádu Benediktinů. Odchod biskupa nebyl pro české knížectví žádoucí vizitkou, proto Boleslav vysílá do Říma poselstvo s prosbou o Vojtěchův návrat. Vojtěch vyhoví této

prosbě a roku 992 se vrací zpět do Prahy spolu s deseti benediktinskými řeholníky, pro které Boleslav založil Břevnovský klášter. Poměry v Čechách se však nijak nezměnily. Právě naopak, spory mezi Přemyslovci a Slavníkovci se stále vyostřovaly a Vojtěchovy snahy o pokřesťanstění světského života vycházely na prázdno. Vojtěch proto roku 994 opět odchází do Říma. O rok později je vyražděn rod Slavníkovců po meči i přeslici, což Vojtěcha utvrzuje v tom, že tento odchod byl definitivní. Boleslav se sice ještě snaží o Vojtěchův návrat, ale neúspěšně.

Roku 997 se na prosbu polského knížete Boleslava Chrabrého vydává na misií k pohanským Prusům do oblasti dnešního Gdaňsku a Královce (Königsberg). Zde káže křesťanství se stejnou horlivostí jako v Čechách a za svou horlivost je odměněn mučednickou korunou. Je zabit 23. dubna roku 997.

Vojtěch byl svatořečen už dva roky po své smrti a to na žádost samotného císaře Oty III. Jeho ostatky spočinuly nejprve v Hnězdně a až Břetislav I. v roce 1093 přenáší jeho ostatky slavnostně do Prahy.

Sv. Vojtěch je většinou zobrazován v ornátu s mitrou, biskupskou berlou a pádlem či kopím. Proč zrovna pádlo? Podle jedné z nejstarších českých legend (Kristiánova legenda) byl sv. Vojtěch ubit pádlem, až zkoumání ostatků tuto teorii vyvrátilo. Ostatky sv. Vojtěcha zkoumal přední český historik prof. Dr. Vlček, který mimo jiné potvrdil, že ostatky jsou pravé, hlava byla oddělena od těla (typický rys pohanské rituální vraždy) a že sv. Vojtěch byl zabit kopím, nikoli ubit pádlem.

Josef Vašíček

*Zdroje: www.wikipedia.org www.apha.cz Česko Ottův historický atlas,
E. Samková a kolektiv, Ottovo nakladatelství, Praha 2007*

Křížová cesta

Úplně první křížovou cestu konal sám Ježíš Kristus, když nesl svůj kříž jeruzalémskými ulicemi od odsouzení Pontiem Pilátem až na popraviště Golgotu, aby vykoupil a spasil lidstvo od jeho hříchů a aby mu zajistil věčný život. Už odedávna navštěvují tato místa Božích muk poutníci přicházející z celého světa. Křížová cesta v Jeruzalémě vede po týchž místech, kde se před 2000 lety odehrávaly dramatické události Velkého pátku. A protože vyznavači Božského Učitele touží Ho alespoň v duchu provázet po místech Jeho utrpení v Jeruzalémě, postupně se vyvinul zvyk konat křížovou cestu podle způsobu užívaného ve Svaté zemi všude tam, kde je to možné, tj. v kostelech i ve volné přírodě.

Vydejme se nyní po historii a vývoji křížové cesty od starověku a raného středověku až po dnešní časy. Jak lze vysledovat, poutě do Svaté země jsou doloženy už od 4. stol. Dochovaly se tzv. Poutnické knihy, tj. zápisky a poznámky poutníků. Jsou to důležité dobové popisy a hodnocení situace ve Svaté zemi. R. 450 byl sv. Manerem, biskupem, zaveden svátek s předcházejícími TŘEMI DNY KŘÍŽOVÝMI. V témže 5. století poutníci navštěvovali místa pašijových událostí v Jeruzalémě, modlili se a konali procesí s rozžatými svícemi v rukou. Po bdění v bazilice Božího hrobu začali konat křížovou cestu odtud a přišli až k Pilátovu domu, to je Antoniovu hradu. Jednotlivá zastavení označovali dle tradice a znalosti evangelií kameny, kapličkami nebo sloupy. Počet zastavení byl 7 a křížová cesta se konala obráceným směrem než jak ji konáme dnes. Do Palestiny na pouť se tehdy mohli vydat jen lidé svobodní a s dostatkem financí. Většina obyvatel byla nevolníky. Petronius, biskup z Bologne, vyšel prostým lidem vstříc a ve své diecézi nechal postavit napodobeninu Božího hrobu a Golgoty, které včlenil do terénu. Po něm se objevovaly repliky i jinde. Takto dostupná jeruzalémská místa byla vděčně přijata a hojně navštěvována. Konaly se k nim poutě, procesí, pobožnosti. O křížovou cestu v těchto evropských místech tehdy v raném středověku ještě nešlo. Poutníkům bývaly nabízeny různé formy pobožností, např. pobožnost K sedmi Spasitelovým krokům či pádům. Do budování napodobenin jeruzalémských míst Kristova utrpení se pouštěli i méně majetní lidé. Stavby se začaly zmenšovat na úroveň kapliček či pouhých sloupů. V r. 1073 obsadili Palestinu muslimové a křesťanské poutě byly značně narušeny. O to více se těšily přízni výše zmíněné evropské repliky jeruzalémských míst. V době konání křížových výprav už vznikaly myšlenky o napodobení jednotlivých jeruzalémských zastavení křížové cesty v Evropě. Františkáni, kteří od r. 1342 hlídali poutní místa ve Svaté zemi, si po návratu do Evropy přinášeli s sebou mystický zážitek

konání křížové cesty a s ní i spojené pobožnosti. Pod jejich vlivem se cyklus křížové cesty rozšířil po Evropě. Počet zastavení byl 7 a byl dán počtem kapliček v Jeruzalémě. Dominikán Alvarez postavil kol. r. 1400 v Cordobě křížovou cestu tak, že do kapliček umístil sochy znázorňující Kristovy muky. R. 1491 františkán Bernard Caimi začal budovat ve Varallu v severní Itálii křížovou cestu ve formě malých kapliček rozsetých v krajině.

Křížová cesta byla převzata z Jeruzaléma přesně podle dovezeného plánu. Vrcholila na pahorku, který měl poutníkům připomínat Golgotu. Jednotlivá zastavení byla opatřena výtvarným zobrazením události. Pobožnost křížové cesty se tak šířila ze zdí františkánských klášterů mezi laiky, tehdy většinou nevolníky. Přesto byla tradice křížových cest dlouhou dobu udržovaná prakticky jen františkány a v jiných kostelech se objevovala jen sporadicky.

Kostel na Lhotce s křížovou cestou od Stádníka

V 16. stol. se už objevuje 14 zastavení na základě františkánského rozjímání a spirituality. Na konci 17. stol. papež Inocenc XI. udělil františkánům výsadu zřizovat křížové cesty spojené s plnomocnými odpustky jako při pouti do Jeruzaléma. V r. 1731 papež Klement XII. uznal 14 tradičních františkánských zastavení za ZÁVAZNÉ PRO CELOU KATOLICKOU CÍRKEV. Jeho nástupce Benedikt XIV. je r. 1746 obdařil plnomocnými odpustky. Díky tomu se cyklus křížových cest objevuje i mimo františkánské prostředí.

Od pol.18. stol. i díky zrušení nevolnictví a s přílivem lidí do měst vznikala přirozená potřeba zřizovat křížové cesty i ve farních kostelech či kaplích. V 19. stol. dochází hlavně vlivem redemptoristických a jezuitských misí k masovému

rozšíření i do venkovského prostředí. Křížové cesty se zřizovaly buď v kostelech jako obrazové cykly nebo se stavěly v přírodě s řadou kaplí Božích muk či Piet a na jejich vrcholu pak bývá Kalvárie s jedním či třemi kříži. Široké působení redemptoristů, jezuitů a františkánů mezi obyvatelstvem ve městech i na venkově a s tím spojené výukové a vzdělávací programy, misie notně přispěly k šíření a budování křížových cest nejen ve výtvarném ztvárnění, ale i ve formě literární či divadelní (viz první psaná pobožnost křížové cesty od Leonarda de Porto Marrizia z r. 1751).

Od 2. pol. 18. stol. dochází ke zřizování křížových cest v městských chrámech a od 19. stol. Dochází následně i k velkému rozšíření i do venkovského prostředí.

Křížové cesty se zakládají a umělecky ztvárňují i dnes, viz proslulá křížová cesta od akadem. sochaře K. Stádníka v kostele P. Marie Královny v Praze 4 - Lhotka nebo křížová cesta Josefa Jíry v kapli sv. Vavřince na Malé Skále.

R. 1991 byla bl. Janem Pavlem II. zavedena nová pobožnost křížové cesty, kde pět ze čtrnácti zastavení bylo nahrazeno zastaveními novými, podle evangelií. U nás tato křížová cesta zatím zavedena nebyla.

Pane Ježíši, děkujeme Ti za Tvou křížovou cestu, za vykoupení a spasení od našich hříchů a za to, že jsi se pro nás stal nevyčerpatelným pramenem požehnání.

M.Valentová

Prameny:

J.Filka: Křížová cesta začala jako pout' do Jeruzaléma.Katol.týdeník č.10, březen 2008

Křížová cesta nášho Pána Ježíša Krista. Trnava, 1988

Křížová cesta J.Jíry. Bakalářská práce H.Lamatové,2008

OKÉNKO VÍRY

525. Jak se mají užívat hromadné sdělovací prostředky?

Mediální informace má být ve službě společného dobra, má mít pravdivý obsah, a není-li to proti spravedlnosti a lásce, má být úplná. Mimoto se má vyjadřovat počestným a vhodným způsobem a svědomitě respektovat mravní zákony, legitimní práva a důstojnost člověka.

526. Jaký je vztah mezi pravdou, krásou a posvátným uměním?

Pravda je krásná sama od sebe. Zahrnuje v sobě jas duchovní krásy. Kromě slova existuje mnoho způsobů vyjádření pravdy, zvláště v uměleckých dílech. Jsou plodem nadání, darovaného Bohem, a lidského úsilí. Posvátné umění, aby bylo pravdivé a krásné, musí odhalovat a oslavovat tajemství Boha, zjevené v Kristu, a vést ke klanění a k lásce vůči Bohu Stvořiteli a Spasiteli, jenž je svrchovaná Krása, Pravda a Láska.

DEVÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ: NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVÉHO

527. Co deváté přikázání požaduje?

Deváté přikázání požaduje přemáhat tělesnou žádostivost v myšlenkách i touhách. Boj proti takové žádostivosti se vede očišťováním srdce a cvičením v ctnosti mírnosti.

528. Co deváté přikázání zakazuje?

Deváté přikázání zakazuje pěstovat v sobě myšlenky a touhy, jež se týkají skutků zakázaných šestým přikázáním.

529. Jak se dosáhne čistoty srdce?

Pokřtěný dosáhne čistoty srdce s Boží milostí bojem proti nezřízeným náklonnostem skrze ctnost a dar čistoty, čistý úmysl, čistý vnější i vnitřní pohled, ukázněnost citů a představitosti a skrze modlitbu.

530. Jaké jsou požadavky čistoty?

Čistota vyžaduje stud, který chrání intimitu osoby, vyjadřuje křehkost čistoty a usměrňuje pohledy a gesta v souladu s důstojností osob a jejich spojení. Osvobozuje člověka od rozšířeného erotismu a chrání před nebezpečím nezdravé zvědavosti. Vyžaduje také očištění společenského prostředí skrze stálý boj proti uvolněnosti mravů, založené na mylném pojetí lidské svobody.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, Th.D., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné